

Igralec Kristijan Guček o močni sezoni novogoriškega gledališča, Eni

žlahtni štoriji in Barufah, ki jih bodo v Kopru krstno uprizorili drevi

“Na koncu vedno zmagajo ljubezen, smeh in radost”

“Poglejte, to je z zadnjih vaj,” pokaže potolčena kolena. Kristijan Guček se gledališču povsem predaja, kar se mu bogato vrača - v minuli sezoni je na odru Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica ustvaril veličastni vlogi: blesti tako v “bizarni opereti” *Peter Kušter*, ki jo je režirala Ivana Djilas, kakor tudi v Tauferjevi mogočni postavitvi *Beraške opere*. Da, ta sezona je bila “njegova”. In ni je še konec: drevi bo na Primorskem poletnem festivalu nastopil v koprski premieri *Baruf*, velike koprodukcije štirih gledališč: koprskega, novogoriškega, tržaškega in puljskega.

NOVA GORICA, KOPER ▶ Igralec **Kristijan Guček**, rojen leta 1979, je širši javnosti najbolj znan kot zapeljivec Toni v televizijski nadaljevalki *Ena žlahtna štorija*, na gledaliških deskah pa je oblikoval že veliko izvrstnih vlog ter z njimi osvojil vrsto nagrad in priznanj: leta 2010 je za vlogi Interpreterja in Izidorja v uprizoritvi po Kosmačevih delih zasnovanih *Pogovorov, samogovorov* v režiji **Jaše Jamnika** prejel priznanje Združenja dramatikov (ZDUS), leta 2014 nagrado tantadruj za vlogom Bérengerja v Ionescovem *Morilcu* v režiji **Marka Čeha**, istega leta še nagrado Sklada Staneta Severja za tri vloge: Bérengerja v *Morilcu*, za nastop v “koncertu poezije” *Postani obcestna svetilka* (Srečko Kosovel) in za vlogo Foota v Stoppardovem *Po Magrittu* v režiji **Ajde Valcl**.

Po dveh vrhovih drevi še Barufe

V minuli sezoni se je Guček povzpел na najvišja vrhova doslej: kot povezovalc bizarnega dogajanja je nastopil v *Petru Kuštru*, ki je marca na 26. festivalu Dnevi

komedije v Celju prejel nagrado žlahtna komedija po izboru strokovne žirije, konec maja osvojil tantadruja za najboljšo primorsko predstavo v celoti, zatem pa se še uvrstil v tekmovalni program letošnjega Borštnikovega srečanja, ki bo oktobra v Mariboru.

Igralec je po odru vihral še kot mafijski šef Mackie Nož v *Beraški operi*, ki jo je zasnoval in režiral **Vito Taufer** - in z istim režiserjem Guček in ducat drugih igralcev sodeluje tudi pri *Barufah*, priredbi slovitih Goldonijevih *Zdrah*. Hrupna, burkaška, a tudi angažirana predstava bo drevi ob 21. uri najprej zaživela na Martinčevem trgu v Kopru, v petek na dvorišču puljskega Kaštela in v nedeljo še v amfiteatru gradu Kromberk, jeseni pa se bo preselila v dvorane: septembra jo bodo igrali v novogoriškem gledališču, oktobra v koprskem, novembra v puljskem in decembra še v tržaškem.

“Nastopaška” sezona

Lepega sončnega dne, le malo pred krstno uprizoritvijo *Baruf*, nam Kristijan

Guček za mizico koprskega lokala pripoveduje o vživljanju v raznolike vloge, nastopanju tako pred občinstvom kakor pred kamero, o ljubezni do glasbe ...

▶ **Kako je po tako močni sezoni z energijo? Ste je polni? Ali prazni?**

“Sezona, ki jo je zasnovala še prejšnja umetniška vodja Neda Rusjan Bric, je bila intenzivna v več pogledih in, jasno, tudi naporna. Ampak po drugi strani je veliko vrnila, dala pozitivne rezultate, predvsem pa zelo ojačala prerojen ansambel. Predstavi *Peter Kušter* in *Beraška opera*, ki sta po mojem mnenju imenitni, pa sta na naše zadovoljstvo doživeli še zelo velik pozitiven odziv kritike in gledalcev. Jaz sem na tak ponoven energetski preboj čakal skoraj tri sezone - nazadnje je bila zame tako prelomnica leta 2013, z vlogo Berangerja v Ionescovem *Morilcu* v režiji Marka Čeha. Tudi takrat je vloga terjala veliko poguma, predanosti, zaokrožila je tako rekoč vse, kar sem do tedaj ustvaril.”

▶ **Oblikovali ste jo zelo temeljito in dinamično, tako govorno kakor gibalno.**

“Dojemal sem jo predvsem kot veliko gmoto. Ogromno materiala je bilo treba predelati, zelo veliko teksta spraviti v spomin, po celotni fizični in psihični epopeji pa se je predstava zaključila še s 25-minutnim monologom glavnega junaka. To je terjalo veliko koncentracije. In seveda pomoči kolegov, ki so bili prav vsi odlični. Čisti užitek.”

▶ **Kakšen je vaš odnos do vlog? Se zažrejo v vas ali jih že s tuširanjem po pred-**

stavi splaknete s sebe?

“Odvisno. Zrelejši kot postajam, bolj skušam stvari imeti pod nadzorom in jih sproti odstranjevati. Včasih tega nisem tako higienično počel. Ravno zadnje dni razmišljam o entitetah, kakor pravim vlogam, ki živijo okrog igralca. Sprašujem se, ali so že od nekdaj v meni in v vlogi pokušajo na dan ali pa jih pokličem in se vame naselijo šele z vlogo. Zdi se, da vloga živi in kroži nekje zraven, kot nekakšno vzporedno življenje, saj se venomer javlja, signalizira, zbuja. Tako pri nekaterih vlogah prideš dlje, vstopiš globlje vanje, in posledično pomirijo svojega duha kasneje od drugih. Na primer, proces vloge Mackieja Noža iz *Beraške opere* se je nadaljeval še kaka dva tedna po premieri, lik se je še kar gradil in klesal. Začutil sem, da je polnokrvno in silovito zaživel šele na zadnji ponovitvi. Izjemna izkušnja.”

▶ **Že kar vaš zaščitni znak postaja duhovita, komična ošabnost likov, ki jih upodabljate. Ste opazili?**

“Rad se prepustim toku dogodkov in sprejemem, kar pride do mene. Tako je bilo tudi letos. In zanimivo, zgodila se je taka, ‘nastopaška’ sezona, kakor pravite. Tudi *Peter Kušter* s falzetom deluje nastopaško ...”

▶ **Je bil ta falzet načrtovan?**

“Da, tu je bil že od začetka. Ivana Djilas je vedela, da ga hoče.”

▶ **Je naporno tako govoriti vso predstavo?**

“Je. Glas mora biti spočit, sicer se predstave ne da iz-

peljati. No, ampak ošabnost je opaziti zlasti pri *Beraški operi*. Zanimivo, da se je zčila z mojim pogledom na današnji svet."

► **Kaj to pomeni? Da okrog sebe opazate vse več ošabnosti?**

"Absolutno. Poglejte Donald Trumpa! Zelo močno zaznavam to ošabnost in hotel sem vstopiti vanjo, jo raziskati, začutiti. Spustil sem se v tunel in se pustil zmleti tej energiji. Zanimalo me je, kje me bo vrglo ven. In nastala sta ta dva lika. Še posebej pri *Beraški operi* je ključna prav ta energija in pa absolutnost, blaznost, primarna neustavljiva sila, ki ga žene, kot pravi sam Mackie ..."

► **Sami niste tako samozavestni?**

"Po eni strani seveda skušam živeti življenje običajnega človeka, po drugi pa me gledališče hočeš nočeš spreminja in odpira, tako da na dan pride tudi kaj, kar preseneti še mene. In ta življenjska sila in vizija Mackija sta se naselili tudi v moje življenje, le da na drugi strani prizme."

► **Značilnost obeh predstav je tudi stik z občinstvom, rušenje nevidne četrte stene, nagovarjanje gledalcev. Med *Petrom Kuštrom* celo plezate čez stole, med gledalci rinete skozi parter ...**

"Vse bolj ugotavljam, da je stik z občinstvom pri gledališču neizbežen, nevidne lovke predstave zmeraj sežejo med gledalce. *Peter Kušter* me je spomnil, kaj se zgodi, če osvetliš občinstvo in če igralec stopi v parter - vdor bizarnega v zasebno. Pri *Beraški operi* smo šli še dlje. Celotna predstava je narejena zelo 'en face', neposredno se obrača na gledalce, ne potrebuje pa 'izstopa'. Vito Taufer, ki kot gledališki mag te reči zelo dobro čuti, nam je rekel, da mora energija predstave med ljudi prileteti, kakor bi padle bombe, kot rafal. To je bistvo gledališča - gledalec

se tja ne pride učiti, ampak nekaj doživeti."

"Primorska duša? Gotovo obstaja!"

► **Ste Štajerec, a že sedem sezon igrate v Novi Gorici in zadnja dva meseca vadite *Barufe* v Kopru ... Kaj pravite, ali obstaja primorska duša?**

"Res zanimivo, da sem se znašel in našel na Primorskem. Prej sem bil šest sezon v Slovenskem ljudskem gledališču Celje, potem pa sem moral malo zadihati, se prevetriti. In sem se odločil za svobodo. Takrat je umetniško vodstvo **SNG Nova Gorica** prevzela Ira Ratej in me poklicala, češ da išče igralca, ki bi tisto sezono hitro vskočil v dve vlogi in naredil še, dve. Po naključju sem bil ravno prost in sem prišel v Novo Gorico. In ostal vse do danes. Primorska duša? Gotovo obstaja! Primorci imate specifično energijo, mi je pa bolj neoprijemljiva kot štajerska, ki jo bolje poznam. Pri Primorcih začutim nekaj ... kako bi rekel ... nekakšno spoštovanje do svoje dediščine, staro modrost. Zelo mi ustreza, da smo se na koncu te dolge novogoriške sezone zdaj premaknili še v Koper in da že drugič v istem letu delam z Vitom Tauferjem. Vaje z njim zmeraj potekajo v sproščenem vzdušju, je zelo intenzivno, ampak ustvarjalno. Rad se tudi sprehodim po Kopru, grem na kosilo s kolegi, na kavo, se kopat ... Dva meseca vaj sta bila zelo intenzivna, a sta name vplivala blagodejno."

► **Novogoriško gledališče je veliko, ima močan ansambel in veliko predstav je odličnih - vendar premalo ponovitev. Je za igralca, ki v svojo vlogo vložijo ogromno truda, to lahko travma?**

"Trudim se, da zame ni. Odločil sem se, da se ne bom spuščal v situacije, ki

so lahko travmatične. Ni dobro, da se kot ustvarjalec pustiš poškodovati. To te ohromi in potem teže ustvarjaš. Seveda te lahko spravi ob pogum, če v delo vložiš ogromno truda, pa potem predstave ne zaživiš, kakor bi si zaslužile. V Novi Gorici je bilo res nekaj kakovostnih predstav, ki niso živele dovolj dolgo, a na to vplivajo tudi stvari, na katere se ne spoznam dobro, tudi politika in turbulentne razmere, skozi katere je šel ta teater. Ker sem njegov član, si seveda želim, da bi se razmere končno uredile. Upam, da smo zdaj le prišli do točke, ko zadeve stojijo in bodo tudi obstale. Če umetniško vodstvo ni konsistentno, so posledice neizbežne: nihče več ne ve, kdo kaj dela, možnosti za zmedo in razpad se občutno povečajo ... Pomembno je, da vodilni obvlada svoje delo, da ga ima rad, da pozna umetniški ansambel in splošne gledališke razmere, ključno pa je tudi, da ima podporo. Verjamem, da se zdaj vsi zaposleni zavedamo, pri čem smo, predvsem pa, da imamo izjemno močen ansambel in da je to izjemno pomembna vzpodbuda za naprej."

Od Štorije do Brazilije

► **Iz Nove Gorice vas je poneslo tudi v Brda - kaj vam poleg vseslovenske slave še daje igranje v *Eni žlahtni štoriji*?**

"Med drugim veliko glavobolov. (smeh) Bilo je zelo zahtevno. Vsekakor pa sem vesel, da je ta zgodba doživela tak vzpon, tak odziv, odmev, pa tudi sprožila plaz tovrstne produkcije še na drugih televizijah. Navsezadnje je velikim igralcem dala priložnost, da se preizkusijo pred kamero. Veseli me, da sem bil lahko del te zgodbe."

► **In da ste nastopili pred kamero, kar za slovenskega**

igralca ni tako samoumevno?

"Res je, to je dragoceno. Je pa preizkušnja, ko moraš opraviti delo hitro in dobro."

► **Tako pri gledališkem kakor televizijskem delu pride do izraza tudi vaša glasbena nadarjenost.**

"V mladostniških letih sem želel biti glasbenik. Imeli smo skupino, ki je igrala alternativno glasbo, pank in podobno ... A pri nas s tem težko preživiš, lahko je samo hobi za zraven. Ko so me sprejeli na gledališko akademijo, se je začelo druženje z drugačno glasbo: Ježek, Kurt Weill, muzikali ... Po Akademiji sem se glasbi ognil, do letos seveda, ko sem bil v kar dveh glasbenih projektih. Pri *Eni žlahtni štoriji* pa je bila tam po naključju kitara, prijel sem jo ... In dobro se je izšlo."

► **Vas mika spet ustvarjati avtorsko glasbo?**

"Vse bolj. Ampak to je spet drugačna glasba, bolj etno ali pa zvoki naravnih instrumentov, tudi meditativna glasba. Občasno s prijatelji iz Brazilije in Slovenije sestavimo skupino in naredimo koncert brazilskih melodij."

► **Naj se pogovor sklene s predstavo, ki bo premiero doživela na dan objave tega intervjuja - kakšen lik je vaš Dovanin v *Barufah*?**

"Predstava poskuša satirično osvetliti temne plati, ki so okoli nas. Danes je na svetu veliko potlačenega nasilja, ki se kot tuja eterična sila polasti ljudi in buta na dan. V *Barufah* gre za prikaz zelo preprostih ljudi, postavljenih v kontekst neke ribiške vasice, ki deluje kot metafora današnjega sveta. Na vsakem koraku vidimo nesposobnost izražanja čustev in mešanje ljubezni z nasiljem, kar je tragika današnjosti. Dovanin je eden takih, človek, ki ima rad, ampak ne ve, kaj to sploh pomeni. Gre za v bistvu zelo občutljive ljudi, dobre v

duši. Po življenju segajo zelo primarno, animalistično. To je njihova lepota in moč. Le satirični prikaz teh tem nam lahko resnično kaže lepoto našega bivanja. To je katarza. Kakorkoli obrneš, na koncu vedno zmagajo ljubezen, smeh in radost. Tudi pri nas.”

ANDRAŽ GOMBAČ

“Upam, da smo v **novogoriškem gledališču** zdaj le prišli do točke, ko zadeve stojijo in bodo tudi obstale.”

“Poglejte Donalda Trumpa! Zelo močno zaznavam to ošabnost in hotel sem vstopiti vanjo, jo raziskati, začutiti. Spustil sem se v tunel in se pustil zmleti tej energiji. Zanimalo me je, kje me bo vrglo ven. In nastala sta ta dva lika.”

Kristijan Guček: “Danes je na svetu veliko potlačeneega nasilja, ki se kot tuja eterična sila polasti ljudi in buta na dan. V Barufah gre za prikaz zelo preprostih ljudi, postavljenih v kontekst neke ribiške vasice, ki deluje kot metafora današnjega sveta.”

Kristijan Guček kot povezovalac predstave *Peter Kušter* ...

... in kot Mackie Nož v *Beraški operi*.